

fertag. Foran eller ved Siden af hver Gaard fandtes en Strimmel Have med nyplantede Træer, der lignede lange Fejekoste og hverken gav Læ eller Skygge. En Ildsvaade havde for nogle Aar siden paa en eneste Nat lagt hele Byen i Aske og kun sparet Kirken, Præsteboligen og et Par Smaahytter, der laa lidt højere end den øvrige By.

Skønt Klokken ikke var mere end syv, brændte Solen ganske hedt. Der var ikke en Sky paa Himlen, og ved det mindste Vindpust rejste der sig en Taage af Støv over Byen og de tilstødende Marker. Græsset paa Havedigerne og Præstegaardens høje Tjørnehegn, der vendte ud imod Vejen, var saa tilrøget af Støv, at det saae ud, som om det var hvidtet; og i det lille stensatte Gadekær var Vandfladen overtrukken med en olieagtig Hinde, der under Solens Straaler spillede i Regnbuens Farver. Inde i en af Portene stod en Mand og pudsede Seletøj; ved Gavlen af en anden Gaard var en Karl ifærd med at banke og børste sine Helligdagsklæder. Rundt om sporedes Søndag-Morgenens festlige Travlhed.

Købmand Villing sendte idelig bekymringsfulde Øjekast op til Præstegaarden, hvis røde Tegltage lyste majestætisk mellem Parkens høje Trækroner. Vidste han bare, hvad der idag vilde ske! Han havde gerne givet hundrede Kroner til de Fattige for at faa Lov til at kigge blot et halvt Sekund ind i „Fremtidens dunkle Kaos“ — saaledes som han i Tankerne udtrykte sig, fordi han overhovedet havde en Svaghed for højtidelige Talemaader. At det virkelig var Provst Tønnesens Hensigt nu at opbyde al sin Magt for at kue Oprørsaaenden i Menigheden, derom kunde der ikke længer tvivles, efter at han forleden ved Opslag paa Smedenes Porte havde bekendtgjort, at han fremtidig agtede at tale selv i begge Kirkerne, denne Dag først i Skibberup. Men vilde det lykkes ham? Havde Forblindelsen ikke allerede vundet en saadan Udbredelse, at al Modstand var forgæves?

For syv Aar siden havde Købmand Villing nedsat sig her i Sognet, og han havde aabnet sin „Kolonial-, Speceri-, Delikatesse- & Diverse-Handel, en gros & en detail“ med det bestemte Forsæt, at han — for sin Handels Skyld — aldrig vilde blande sig